

forskellige politiske meninger, er der altså en vis form for fordragelighed, der også gør, at vi er i stand til at stå ved nogle ændringsforslag, som bærer fyrretyve år frem i tiden.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Finansministerens indlæg har givet anledning til nogle spørgsmål, og jeg læser lige de navne op, som jeg har her: Hr. Morten Østergaard, fru Line Barfod, fru Pernille Rosenkrantz-Theil, hr. Jan Petersen, hr. Ole Sohn og hr. Morten Helveg Petersen.

Vi starter med hr. Morten Østergaard.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Finansministeren bidrager jo altid til underholdningen, men en af de vittigheder, som finansministeren ikke kom ind på i sit svar på debatten, er jo, at en sænkning af indkomstskatten ikke betyder noget for arbejdsudbuddet. Jeg tror, det var Berlingske Tidende, der bragte den på et tidspunkt. Men det er klart nok, at den givetvis er taget ud af en sammenhæng og slet ikke kan have nogen mening, præcis som tilfældet er med tusindårsmodellene, for udsagnets urigtighed taler jo ligesom for sig selv og strider imod, hvad alle andre på området mener, så det behøver vi sådan set ikke at træde alt for meget rundt i.

Men det, jeg egentlig er mest optaget af, er den mere seriøse del af debatten. Gør det ikke indtryk på finansministeren, når de økonomiske eksperter, vismændene, siger, at hvis man fastholder skattestoppet, vil alle de gode ting, der er opnået for den offentlige økonomi med velfærdsaftalerne, blive udraderet på lang sigt inden 2040? De vil blive udraderet af skattestoppet, fordi skattestoppet jo hvert eneste år koster en masse penge, og gør det intet indtryk på finansministeren?

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Først vil jeg bare sige, at jeg er en stor tilhænger af ytringsfrihed. Jeg synes, det er vidunderligt, at vi i Danmark kan have mange forskellige meninger og sige, hvad vi vil, og at politikerne så træffer en beslutning bagefter.

Jeg vil bare sige, at jeg ikke er enig, og at jeg synes, det er helt legitimt ikke at være enig. Men må jeg også sige, at vedrørende skat er jeg altid imponeret over, at debatten om, at man gerne vil arbejde længere, altid gælder nogle andre – altså

medmindre hr. Morten Østergaard vil sige til sin kreds: Sætter I skatten lidt ned, vil jeg bestille lidt mere for kredsen. Det er altså imponerende, at det altid er nogle andre, man tænker på, når man siger, at man gerne vil arbejde længere.

Men jeg vil godt tage del i den debat, for jeg har ikke sagt, at teorien ikke er rigtig, og at den ikke virker. Jeg har bare sagt, at Rockwoolrapportens bemærkninger er overvurderede og derfor kun har marginal betydning, fordi vi er et land, hvor der i forvejen er mangel på arbejdskraft. Der er jo forskel på, om der er mange ledige, man kan tage af, eller der ikke er nogen ledige, og der er forskel på, om de unge mennesker, der har nedsat arbejdstid, er gået ned i tid for at få et familieliv til at hænge sammen og er gået så meget ned, som de føler de har råd til, fordi der skal to indkomster til, eller grunden er en anden.

Hvis man går ned i arbejdstid, kan det skyldes, at man ønsker at have et familieliv ved siden af arbejdslivet, så man fravælger uanset hvad. Men to kandidater kan gå ud fra universitetet og været motiverede til at være på fuld tid hele tiden. Det er tit og ofte tilfældet, indtil de får et barn, og så ser man det mønster, at den ene ægtefælle går ned i arbejdstid for at få tingene til at hænge sammen. Men det har ikke noget at gøre med, hvordan virkningen er af, at skatten sættes ned eller op, for man har besluttet på forhånd, hvor meget man overhovedet kan være fysisk til stede på arbejdspladsen, hvis familielivet skal fungere.

Jeg kunne tale om det i nogle timer, hvis det var, men jeg siger blot, at der er nogle andre forudsætninger, hvis du bor i et land, hvor der er fuld beskæftigelse. Folk i topstillinger kommer heller ikke og siger til bestyrelsen, at hvis de får lidt lavere skat, vil de bestille lidt mere. Forventningen er jo, at de arbejder hele tiden.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Nå, så trådte jeg alligevel ved siden af, kan jeg fornemme, for så var det jo ikke en vittighed, finansministeren sagde den dag. Jeg troede egentlig, den hørte til i perlerækken af pudsigheder.

Men det gør den altså ikke, og så må jeg bare droppe det, jeg egentlig havde tænkt mig at følge op med, og i stedet spørge: Er det ikke dårligt arbejde af en finansminister, når han tillader sit eget ministerium at lægge beregninger frem for Globaliseringsrådet, som lige nøjagtig viser, at man kan øge arbejdsudbuddet ved at sænke skatten på arbejde? Er det ikke sjusket chefarbej-